

Skončilo to až příliš brzo.

Na zem dosedli zlehka. Nepustila ho, ani nemohla, dokud se jí do nohou nevrátila síla, ale nestěžoval si. Pevně ji držel, až sama povolila sevření, a jakmile se odtáhla, nebránil jí v tom.

Cath zvedla hlavu a pohlédla k oknu své ložnice, v němž zářilo světlo z krbu. Šprým zastrčil paraple zpátky do klobouku.

„Jak se dostanu zpátky?“ zeptala se ho.

„Ničeho se nebojte,“ řekl. Vzal ji za ruku, a to způsobem, který byl skoro důvěrnější než jejich předchozí objetí. Neucukla, i když věděla, že by měla. „I na to mám jednu fintu, lady Catherine.“

„V té vaší čepici?“

Zasmál se. „Moje čepice není jediná kouzelná věc, kterou mohu nabídnout.“

Ušklíbala se. Teď, když stála mimo zdi rodného domu, rychle se osmělila. „Toho jsem si vědoma,“ odpověděla. „Nemožnost je koneckonců vaše specialita.“

Obličej mu rozzářil úsměv. Zahvízdal a Cath zaslechla tlukot ptačích křídel. O chvíli později se objevil Havran a usadil se Šprýmovi na rameni.

„Kde je tu nejbližší Křižovatka?“ zeptal se a bez váhání ji odváděl k pěšině.

„Pod tím malým mostem, co vede před potok.“

Když přešli přes trávník a Šprým pustil její ruku, stěží dokázala skrýt své zklamání. Vzápětí jí však nabídl rámě a Cath je vděčně přijala. Ovinula mu prsty kolem paže. Byl mnohem svalnatější, než by u jeho útlé postavy očekávala.

K mostu přes potok to nebylo daleko; od cesty k náspu vedlo několik kamenných schodů. Cath ho dovedla na břeh a ukázala na zeleně natřené dveře vestavěné do základů mostu.

Šprým si narovnal klobouk a dvířka otevřel.

Křižovatka byla průsečíkem spojujícím všechny kouty království – byla to dlouhá, nízká chodba lemovaná dveřmi a klenutými průchody, okny a schodišťovými šachtami. Podlaha byla vykládaná černobílými šachovými dlaždicemi, stěny pokrývaly nejrůznější výběžky a výstupky. Tvar zdí se proto neustále

měnil. Některé tvořila hlína prorostlá kořeny stromů, jiné pokrývaly tenké zlacené tapety, další byly z průhledného skla obklopeného vodou jako akvárium.

Šprým dovedl Catherine k dutému kmeni se zubatým otvorem, který vypadal, jako by ho vysekali sekáčkem. Vzal ji za ruku a protáhl ji skrz.

Když byli na druhé straně, Cath zjistila, že stojí na pěšině porostlé mechem. Nad hlavou se jí klenul zástup stromů, mezi jejichž tlustými kmeny probleskovalo zlatavé světlo. Šprým šel bez váhání za tím světlem a sebejistě krácel po cestě zahalené stíny.

Hustý les přešel v mýtinu a Cath uviděla, odkud světlo vychází – před nimi stál malý pojízdný obchod. Měl plátěnou střechu, rozvíklaná kola a vpředu závěsku pro mulu nebo koně, která byla teď prázdná. V zadní straně obchůdku byly kulaté dveře a na nich cedule s ozdobným zlaceným nápisem:

KLÓBRICOVO KOUZELNÉ KLOBOUČNICTVÍ

Prvotřídní klobouky a pokrývky hlavy pro vybrané dámy a pány
Cath naklonila hlavu a zamračila se.

„My jdeme do kloboučnictví?“

„Do kouzelného kloboučnictví,“ opravil ji Šprým. „A můžu vás ujistit, že Kloboučník pořádá ty nejtřešněnější čajové dýchančky na téhle straně Zrcadla.“ Odmlčel se. „Nejspíš na obou stranách Zrcadla, když už o tom mluvíme.“

Catherine se náhle zmocnila úzkost. Rozesmála se, jako by nevěřila, že se k něčemu podobnému dala přemluvit. „Nejsem si jistá, jestli chci na bláznivý čajový dýchanek.“

Šprým na ni mrkl. „Věřte mi, má paní. Chcete.“

Pak došel ke dveřím a otevřel je.